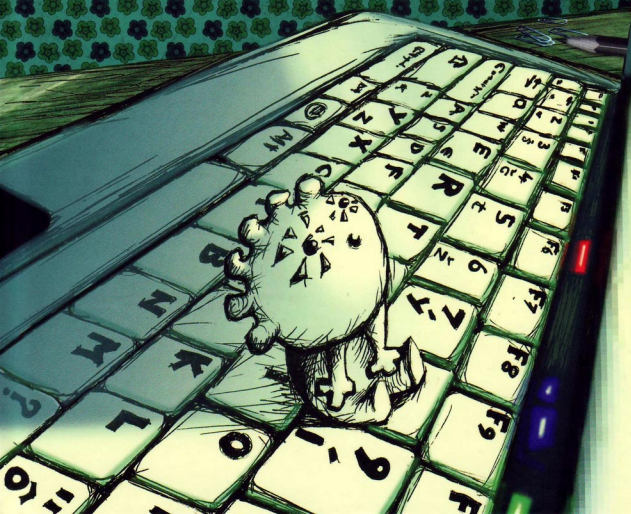

ZUZANA KUGLEROVÁ

ROZPRÁVKY z BLOGU

AHOJ

ŤUK

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Copyright © Zuzana Kuglerová, 2010

Illustrations © Bystrík Vančo, 2010

© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o., Bratislava

e-mail: vsss@stonline.sk

<http://www.vsss.sk>

Realizované s finančnou podporou Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV
spol. s r. o.

Zuzana Kuglerová: Rozprávky z blogu
Zodpovedná redaktorka Natália Rolková
Ilustrácie Bystrík Vančo
Prvé vydanie
Sadzba Hana Fašungová, SHS, spol. s r. o.
Tlač Alfaprint
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-806-423-2

ZUZANA KUGLEROVÁ

Rozprávky z blogu

Venujem svojim priateľom bloggerom

Odtuknuté...

Kde bolo tam bolo, bol raz jeden Ťuk. Behal si po klávesnici a špehoval. Chcel vedieť, čo sa kde deje. Putoval klávesnicou hore aj dole, až kým nezablúdil k obrazovke notebooku. Opýtal sa jej:

„Kto si a komu patríš?“

„Som súčasť striebornej krásy,“ odpovedala Ťuku obrazovka. Patrím Rozprávkarke. Som vchodom do tajomného sveta rozprávok. Nie hocijakých, internetových. Takých, čo môžeš čítať na blogu.“

„Čo je to blog?“ čuduje sa Ťuk.

„Internetový denník,“ vraví obrazovka. „Každý tam zapisuje, čo chce. Nájdeš tam rodinku blogerov, tých, čo do blogu píš. Môžem ti ich predstaviť. Napríklad Zelenú Rusalku. Alebo Marthu. Alebo Jurajiho. Alebo Diušku. Alebo Kussika. Alebo Enekúša. Alebo Eliduca. Alebo Alwaysu. Alebo Čokomilku. Alebo Vrabčiatko. Alebo SecretDiary. Alebo Filozofa. Alebo Dobrušku. Alebo MartinSa. Alebo Belívča. Alebo Čerta.“

„Čert, brr... Veď ten patrí do rozprávok!“

„Však sa aj ocitne v rozprávkach. Z blogu. Tej, čo ich píše, hovorí Rozprávarka.“

„Kto je Rozprávarka?“

„Ja,“ usmiala sa na Ťuka obrazovka. „Či skôr tá tajomná bytosť, čo sedí predo mnou. Som z Rozprávky. Mám tam Chalúpku. Aj záhradu so Sadrovým trpaslíkom. Pasiem tam svoje rozprávky. Niektoré ti porozprávam. Chceš?“

„Pravdaže chcem,“ usmial sa Ťuk.

„Tak si sadni na jeden z klávesov a počúvaj. Začínam.“

Ako mi dve rozprávky ušli, no hneď sa aj vrátili

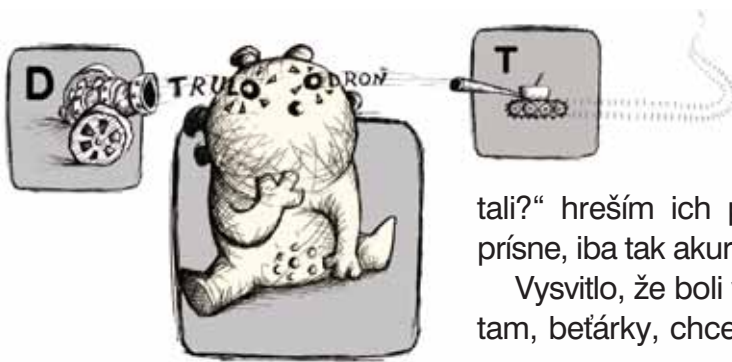
My, Rozprávkari, nemáme ľahkú prácu. Pasieme rozprávky ako ovečky. Musíme ich vodiť na výdatnú pašu, aby sa mohli nasýtiť, inšpirovať. Nie v každom blogu je strava vhodná pre rozprávky. Napríklad v takom blogzine, čo patrí Čertovi. Tam sa občas aj dáke čudné slovo pritrafí, čo by rozprávky nemali počuť. Veď sú ešte maličké. Preto ich vodím iba tam, kde na nich Čerti nečíhajú.

Minule som ich pásala skoro celý deň. Veselo im bolo, vystrájali a šantili. Odviedla som ich naspäť do svojej rozprávkarskej Chalúpky, počítam ich, rátam, keď som zrazu zistila, že dve chýbajú: Červená Čiapočka a Slávik s Ružou. Aj som sa o ne bála. Červená Čiapočka je nezbednica, tá urobí aj z vlka obeť, ale Ruža má citlivé srdce. Nedajbože, aby nadabila na kohosi, kto by jej čo len slovom ublížil.

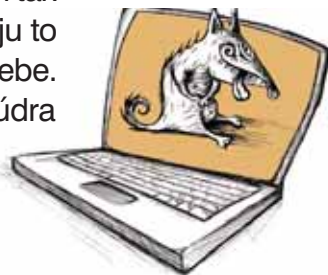
Tak som, ako správna Rozprávkarka, s úzkosťou sedela pri okienku vo svojej Chalúpke a vyčkávala na ich návrat. Prišli po dvoch dňoch, uzímené, ale plné dobrodružstiev z blogu. Uvarila som im čaj a posadila ich k sebe na lavičku:

„Kde ste sa motali?“ hreším ich prísne, ale nie až príliš prísne, iba tak akurát.

Vysvitlo, že boli v blogzine. Ťahalo ich to tam, beťárky, chceli zistiť, čo je ten blogger

Čert zač. Červená Čiapočka stretla Vlka, ktorý napokon vôbec nebol vlk, len jeden veľký pes. Horšie to bolo s Ružou. Tá skoro stratila svojho Slávika. Stretla totiž iného, láskavého a múdreho. Priznala sa mi, že za iných okolností by sa doňho vedela zamilovať až po uši. Mala však svoju skúsenosť s prepichovaním slávičích sŕdc a tak sa tejto predstavy radšej rýchlo vzdala. Aby neublížila ani sebe, ani jemu, a najmä nie niekomu, koho má veľmi rada. Na pamiatku onoho hrdinského činu odhodila jediný pichliač, ktorý mala. Kým tak však urobila, nechtiac pichla blogerku Diušku. Prevelmi ju to mrzelo. Našťastie stretla Rusalôčku, ktorá ju pozvala k sebe. Tam ukryli Ružin trň do obrovskej kopy šľahačky. Múdra Rusalôčka posvietila obom mojim rozprávkam na cestu domov. Dá sa povedať, že im svietila celú noc. Teraz sú obidve už tu. Slúbili mi, že sa z Chalúčky nikdy nepohnú a budú sa pásť iba tam, kde ich povediem.

„To vždy rozprávky takto vystrájajú?“ čuduje sa Ľuk. „Vždy býva na blogu veselo?“

*„Vždy nie,“ vysvetľujem mu. „Niekedy je tam smutno, keď sa strhne vojna.“
„Aká vojna?“*

„Naozajstná. Vojna slov. Písmeniek a slabík. Jeden bloger častuje druhého. A zrazu nemôžeš spať. No potom sa stane niečo zvláštne. Niečo, s čím vôbec nepočítaš. Z tých rozostrieľaných písmeniek sa poskladajú slová o odpustení a porozumení. Po vojne nezostane ani stopa.

„Ach,“ vzdychol si Ľuk. „Porozprávaj mi o tom...“

Ako za mnou prišiel pán Andersen

Blogeri sú čudné bytosti. Ráno vystrájajú ako bosorky a večer sa z nich stanú malé bezradné bytosti, čo nerozumejú svojim vlastným slovám.

Stalo sa tak aj včera. Z ničoho nič bola všade tma. Vlastne nie z ničoho nič, prinieslo ju pár písmen, ku ktorým zabľúdili moje oči. Našla som ich nalepené na obrazovke striebornej krásy. Keď som si odfukla blog. Ten, ktorý ľúbim. Kde sa Rozprávarky vždy vedia vyšantiť až do nemoty. Kde sa hrajú s písmenkami ako s pingpongovými loptičkami. Tento raz sa však písmenká so mnou nehrali. Gánili na mňa. Šepotali mi samé škaredé veci. Plné tmy. Tak som len sedela a snažila sa tmu odplašiť. Bolo jej však priveľa a ja som pochopila, že to nezvládnem sama. Práve vtedy, keď mi bolo najhoršie, sa zrazu pri mne ozval slabučký, tenký hlások.

„Tu máš... Posviet si.“

Zacítila som, že mi ktosi do rúk čosi vtisol. Bolo to Dievčatko so zá-palkami. Dalo mi tú svoju, poslednú. Spoločne sme ňou škrtli a po Chalúpkke sa začalo pomaly šíriť svetlo. Najprv len malé, mihotavé, slabučký, krehký plamienok. Ako však mocnel, všimla som si, že ku mne prišli aj ďalšie rozprávkové bytosti. Prvá sa ku mne pritísila Líštička z Malého princa. Povedala mi:

„Ako dobre ti rozumiem... Keď ti bude smutno, vezmem ťa do svojich viníc, ukryjeme sa tam.“

Položila som si tvár do jej kožuška a na chvíľu zavrela oči. Keď som ich otvorila, zbadala som v opačnom kúte Chalúpkky akúsi divnú postavu, dôverne známu aj neznámu zároveň. Bol to kráľ všetkých Rozprávkarov,

sám pán Andersen. Podišiel ku mne a položil mi na kolená veľkú drevenú misu, plnú písmeniek:

„Toto je môj dar pre teba. Opatrne s nimi zaobchádzaj. Keď ich zle poskladáš, môžu veľmi zraniť. Keby sa tak stalo, musel by som si ich vziať späť. Hľadaj v nich tak, aby sa dotkli každého srdca ako liek. Nepoužívaj ich ako trne.“

Potom sa pán Andersen vybral k dverám mojej Chalúpku. Na chvíľu zastal a obrátil sa ku mne, aby mi venoval posledný úsmev na rozlúčku. V tom okamihu sa stal malý zázrak, pretože sa premenil na veľkú záplavu svetla, čo ožiarila celú Chalúpku. Zo svetla zaznel hlas:

„Nezabudni. Na začiatku bolo slovo. To slovo som bol Ja. Vždy môžeš u mňa hľadať radu.“

Čo si spravila s tými písmenkami?“ opýtal sa ma Ľuk.

„Chvíľu som tam sedela a rozmýšľala, čo s nimi,“ priznala som sa. „No potom som na to prišla. Veď miska s písmenkami pána Andersena je ako vrecúško so zrnom. A ja som rozsievач, ktorý ho má siať. Preto som ich vzala a začala rozsievач. Ako zrno, čo drží rozsievач v ruke.“

„Ach tak,“ chápavo prikývol Ľuk. „Na to som mohol prísť aj sám. Veď si Rozprávarku. Povieš mi ďalší príbeh z blogu?“

„Poviem, čoby nie?“

Ako sa Gerda stratila a Kay sa bál, že ju už nikdy nenájde

Spím, spím, tým najsladším spánkom, akým dokážu spať iba pastierky rozprávok, keď mi tu zrazu do spánku vchádza šum. Ako keby mi do sna vletelo plno vtákov a prekárali sa, prekrikovali svojím štebotom. Lenže tento štebot a šum je iný. To nie sú hlasy mojich speváčikov, ktorí si urobili hniezda na smrekoch pri

Chalúpke. Tie vždy znejú veselo, až roztopašne, natahujú neviditeľné strunky vo svojich hrdlách, cvendžia a cinkotajú, budíkujú a budia, oni to rady, potvory jedny!

Ibaže v tom, čo sa teraz prediera do môjho sna, nie je to veselé a dobiedzavé ranné budíkovanie. Je v tom obava a strach. Vzrušenie. A smútok. Rozospato si sadám na posteľ, aby som sa pozrela, čo sa to v Chalúpke deje. Prvé, čo vnímam, je tma. Nikde ani len kúsok slnečného lúča. No aj v tej tme cítim, že čosi okolo mňa pobehuje. Vstávam, a len tak, bosá, v dlhej nočnej košeli, idem k peci. Prihodím na zhasínajúcu pahrebu zo pár drevených polienok. Plamene v pootvorených kovových dverkách vyšľahnú a osvetia chalúpku. Všade okolo seba vidím svoje rozprávky. Nespia, hoci by mali,

je jednoducho taký čas, keď spávajú nielen Rozprávarky, ale aj rozprávky. Vezmem vankúš, dám ho na koberec, sadám si naň ako Turek, čo sa chystá fajčiť z vodnej fajky, a prísne sa ich pýtam:

„Prečo nespíte?“

Zašumia, zaševelia, prekrikujú sa, hovoria jedna cez druhú, nečudo, že im vôbec nerozumiem. Tak sa znovu hrám na prísnu a rozkážem im:

„Ticho!“

Potom si ich postupne začnem prezerat'. Sú tu všetky. Moja obľúbená Ruža so svojím Slávičkom, Labutienka, Dievčatko so zápalkami, Nahý cisár, Pinocchio, Snehulienka aj jej trpaslíci, Malý princ so svojou Lištičkou – teda skoro všetci. Až neskôr si všímam, že niekto tu predsa len chýba. Malé Dievčatko a Malý Chlapček.

„Kde je Kay a Gerda?“ pýtam sa s hrdlom zovretým od strachu. Pastierky rozprávok sú zodpovedné za to, aby sa nik nestratil – a ja zrazu neviem, kde sa podeli hlavní hrdinovia jedného z mojich najmilších príbehov.

„Gerda odišla,“ odpovedá mi Pinocchio. „A Kay ju šiel hľadať.“

„Hádam je to naopak!“ priechim sa. „Podľa pána Andersena, kráľa Rozprávkarov, odišiel Kay. A hľadať ho šla Gerda.“

„Ten príbeh sa už skončil,“ pokrčil plecami Pinocchio.

„Neskončil!“ protirečil mu dedo Vševedo. „Má pokračovanie. A v ňom je všetko naopak. Stratí sa Gerda a Kay ju musí hľadať.“

„Akí ste len mudrlanti!“ zamračím sa. „Nech je to akokoľvek, Chlapček a Dievčatko sú práve teraz sami. Stratení. Kdesi v tme. Musím ísť za nimi!“

Neobula som sa, ani neprezliekla. Pri rozprávkach človek nesmie strácať čas zbytočnosťami. Naboso, oblečená len v dlhej bielej nočnej košeli, som išla hľadať tých dvoch Stratených. Zastala som pri smrekoch, reku, že si vypýtam radu od svojich speváčikov – a aj sa mi jej dostalo. Vraj mám ísť do svojej hory, až na jej